

Samarbejde kan redde landsbyerne.

Siden vi i 1970 fik kommunalreformen og by- og landzonenloven, har Danmarks mange landsbyer og landdistrikter haft store problemer.

Med zonenloven (planloven) blev Danmark opdelt i landzone, byzone og sommerhusområder. I landzonen var kun landbrug, skovbrug og fiskeri tilladt. Bosætning, håndværk og småindustri og al anden udvikling skulle være i byzone.

Med planloven havde Danmark fået en centralistisk lovgivning, der ville få landsbysamfundene til at synke hen.

Men Danmark har i mere end 100 år været et decentralt samfund, hvor der ikke er langt mellem borger og politiker, og hvor de kommunale enheder er overskuelige. Ganske almindelige borgere, der interesserer sig for samfundet, har kunnet deltage i den kommunale debat og udvikling.

Men med de to sidste kommunalreformer i 1970 og 2007 er den kommunale verden blevet en anden. På fire årtier er vi gået fra at have ca. 15.000 sognerådsmedlemmer til i dag kun at have ca. 2.000 kommunalpolitikere, og fra at have 1388 sognekommuner til i dag kun 98 storkommuner.

Med så få politikere og så store kommuner har mange borgere mistet den kommunale overskuelighed og det kommunale engagement og er "gået hjem". Kommunalpolitikere er blevet ensomme og usynlige. Storkommunen er blevet en administrativ enhed uden folkelig identitet.

Men landsbyboerne vil det anderledes. De vil beholde nærdemokratiet og fællesskabet. De ønsker indflydelse på lokalsamfundets hverdag og fremtid. Det er i lokalsamfundene, vi har vores identitet.

Derfor har landsbyboerne organiseret sig med beboerforeninger, borgerforeninger, landsbyråd, lokalråd m. v.

Og organiseringen er lykkedes. Flere og flere kommunalpolitikere ønsker at samarbejde med landsbyboerne om igen at få vækst og udvikling i vore landsbyer og landdistrikter.

Og mange Folketingspolitikere er positive over for en mere liberal planlov.

Det er samarbejde, der kan redde landsbyerne.

Carsten Abild
Strandvejen 50
5450 Otterup
Landsbyerne i Danmark
(formand)

